

MS DAILY BRIEF – 22 octombrie 2022

Cuprins

Planurile de acoperire a petrolului vor deschide un nou front în conflictul Rusia-Vest	1
Amânare strategică: care este jocul Rusiei cu semnalizarea nucleară?	3
Deficitul de ofițeri din flota maritimă comercială a lumii a crescut la 20.000	5
Zona operațională maritimă Azov-Marea Neagră	7
Podul Kerci, feribot vechi și alternativă Azov	8
Lecții din istorie care nu învață nimic: criza rachetelor cubaneze și consecințele ei (Viziunea Rusiei)	11
Euronaval 2022: BAE Systems lansează demonstratorul conceptului „Herne” XLAUV	18
Acumulare fără precedent de nave la ancoraje în Marea Marmara sau modul în care reprezentanții Federației Ruse în SCC de la Istanbul perturbă aprovizionarea cu cereale ucrainene	19

Planurile de acoperire a petrolului vor deschide un nou front în conflictul Rusia-Vest

Piața petrolului și a transporturilor maritime va ajunge aproape sigur în tulburări, iar Rusia va avea nevoie de propria sa flotă dedicată de tancuri.

După luni de discuții, UE și-a dezvăluit planurile pentru aplicarea unui plafon de preț la exporturile rusești de petrol ca răspuns la invazia Ucrainei de către Moscova. Secretarul Trezoreriei SUA, Janet Yellen, a stabilit ulterior plafonul potențial al prețului la 60 de dolari pe baril.

După ce și-a închis deja porturile pentru navele rusești, UE a subliniat în detaliu modul în care intenționează să aplice plafonul de preț în cel de-al optulea pachet de sancțiuni, publicat pe 6 octombrie. Orice navă care transportă țiței rusesc și, în trei luni, petrol rusesc. produse – vândute peste limita de preț ar fi interzisă obținerea oricăror servicii din industria de transport maritim de la furnizorii europeni, cum ar fi asigurări, finanțare, service și bunkerare.

Designul a fost probabil influențat de „regula 180 de zile” introdusă de Statele Unite în 1992, care interzicea navelor care transportau petrol în Cuba să intre în porturile americane în următoarele șase luni. Această abordare a dus la crearea unei flote separate de petroliere care deservesc Cuba. Abordarea UE merge chiar mai departe. Nu ar exista o limită de timp pentru perioada de excomunicare a navei și nici o schimbare a pavilionului și nici o schimbare a proprietății nu ar pune capăt statutului său de paria. Pe termen lung, acest lucru ar putea crea o bătaie de cap majoră pentru furnizorii de servicii, care ar fi obligați să verifice istoricul unei nave de la introducerea sancțiunilor. Și așa cum arată povestea sancțiunilor cubaneze — introduse pentru prima dată la începutul anilor 1960 —, acea perioadă poate dura zeci de ani.

Autorii sancțiunilor UE speră că armatorii care au prezentat o ofertă tentantă de a livra în Asia o marfă rusească care sfidează sancțiunile vor considera riscurile prea mari și vor rămâne pur și simplu departe de țițeiul rusesc. Apoi Rusia, confruntă cu o penurie de transport și, prin urmare, cu nevoia de a reduce producția și de a pierde venituri, va ceda inevitabilului și va începe să vândă petrol la prețul plafonat.

Prețul citat de Trezoreria SUA de 60 de dolari pe baril este cu 20 la sută mai mic decât cel pe care l-a adus țițeiul rusesc recent, dar mai aproape de limita superioară a intervalului de preț în ultimii ani. Ajustarea inflației aduce valoarea mai mică în termeni reali, dar este totuși o ofertă relativ generoasă: cel puțin deocamdată. În mod ironic, dacă economia globală intră în recesiune, ceea ce este foarte probabil, prețurile pieței s-ar putea apropia de acest punct de referință sau chiar s-ar putea scădea sub acesta. Pentru Rusia, totuși, mizele sunt mai mari decât pur și simplu păstrarea fluxului de numerar la nivelurile actuale: este mai important să păstreze controlul deplin asupra propriilor exporturi de petrol.

Rusia este departe de a fi singura țară alarmată de perspectiva unui plafon de preț, chiar dacă deocamdată s-ar aplica doar petrolului rusesc. La un summit de la Viena din 5 octombrie, țările OPEC+ au convenit să-și reducă cotele de producție cu 2 milioane de barili pe zi: o abatere semnificativă față de modificările anterioare, care de obicei au fost limitate la 500.000 de barili.

De fapt, doar Arabia Saudită, Emiratele Arabe Unite și Kuweit vor trebui să facă reduceri modeste, deoarece majoritatea țărilor OPEC+ produc deja substanțial mai puțin decât cotele lor și chiar sub țintele nou stabilite, în ciuda faptului că funcționează la capacitate maximă. Pare probabil, așadar, ca OPEC+ să anunțe pasul doar pentru a semnala că după 5 decembrie, când va intra în vigoare primul val de sancțiuni petroliere rusești, ceilalți membri OPEC+ nu vor interveni și vor umple golul, ci vor permite prețurile să crească și lumea să simtă consecințele.

Aceasta este o mișcare neobișnuită pentru OPEC+, care se poziționează ca o forță stabilizatoare pe piața mondială a petrolului. Țările exportatoare de petrol detestă creșterea prețurilor aproape la fel de mult ca și minimele prețurilor, deoarece creșterile conduc la încetinirea economică și la o scădere a cererii, urmată de suprainvestiții și o scădere a prețurilor mai departe.

Există două motive pentru care OPEC+ nu ar încerca să stabilizeze piața cu această ocazie. În primul rând, capacitatea sa de a face acest lucru este destul de limitată, din cauza subinvestițiilor globale în industria petrolului de la scăderea prețurilor din 2014, în special în timpul pandemiei, când au fost forate mai puține sonde noi. Pe măsură ce cererea globală a revenit la nivelurile de dinainte de COVID, țările OPEC+ au întâmpinat-o cu un stoc de puțuri îmbătrânit și mai puțin productiv.

În al doilea rând, există o teamă în cadrul OPEC+ că, dacă va avea succes, mecanismul de sancțiuni ar putea fi ulterior aplicat altor cauze, atât politice, cât și de distrugere a cartelurilor, și că țările OPEC ar putea deveni următoarea țintă. Prin urmare, ar prefera să vadă mecanismul eșuând.

Rusia însăși a precizat că nu are intenția de a se supune plafonului de preț. La Săptămâna anuală a energiei din Rusia din 12-13 octombrie, președintele rus Vladimir Putin, viceprim-ministrul (și fostul ministru al energiei) Alexander Novak, ministrul energiei Nikolai Shulginov și căpitaniii industriei energetice ruse au insistat că Rusia nu își va vinde petrolul. În principiu, la prețuri sub nivelul pieței.

Sursa:

https://carnegieendowment.org/politika/88211?utm_source=rssemail&utm_medium=email&mkt_tok=ODEzLVhZVS00MjIAAAGHIEGKXd5mbiW1RsJf9yih_CdrvFmnp0otgiKNWp_0Vwp_PU4FggZNec67yR02yKBe9x-TgWtg6ZtOdPOw5cG29QiIP9Ru9OpFU0IRZA

Amânare strategică: care este jocul Rusiei cu semnalizarea nucleară?

Putin a precizat că Kremlinul speră să pună capăt „operațiunii militare speciale” cât mai repede posibil. Dacă Zelensky nu vrea să-și oprească contraofensiva și să reia discuțiile, atunci Kremlinul crede că trebuie să-și convingă partenerii occidentali să-l forțeze. Moscova are nevoie disperată să oprească contraofensiva Ucrainei. Trupele ruse își pierd eficiența în luptă, abia rămânând pe teritoriul pe care îl controlează și fiind din ce în ce mai forțate să „se retragă în poziții mai avantajoase”. Este esențial pentru Kremlin să evite pierderile militare evidente: un alt eșec important ar putea duce la destabilizare pe scară largă. Singura soluție este oprirea sau suspendarea ostilităților pe toate fronturile. Rusia nu are rezerve sau resurse pentru a schimba situația de pe câmpul de luptă: mobilizarea parțială nu este suficientă pentru a rezista contraofensivei ucrainene, iar pierderi majore ar putea sfâșia forțele armate ruse. Punctul cheie al discursului din 30 septembrie al președintelui rus Vladimir Putin a fost, prin urmare, apelul său adresat Kievului de a înceta imediat toate ostilitățile și de a reveni la masa negocierilor, dar ținând cont de „noile realități teritoriale”. Avertismentul că Moscova este pregătită „să apere pământul rusesc prin toate mijloacele disponibile”, bombardamentele masive ale orașelor ucrainene și aluzia la utilizarea armelor nucleare sunt menite să motiveze Kievul și, în cuvintele lui Putin, „adevărații săi stăpâni în Occident”. ” să înceteze focul și să reia negocierile în condițiile Rusiei. Moscova vrea să revină la negocieri așa cum erau înainte de a se destrama la mijlocul lunii aprilie. Pe 29 martie, la Istanbul, Rusia și Ucraina au coordonat parametrii cheie pentru un acord de pace. Acestea au inclus un statut neutru și non-nuclear pentru Ucraina (așa a fost cazul din punct de vedere tehnic din 1994) în schimbul unor garanții de securitate din partea „un grup de puteri conducătoare”, inclusiv Rusia – și eventual chiar Belarus. Garanțiile de securitate nu s-au extins la Crimeea sau autoproclamatele republici Donbas, al căror statut final urma să fie decis într-un moment viitor. Cu alte cuvinte, Kievul a fost de acord să de facto noi frontiere pentru Ucraina. Parametrii aveau, de asemenea, componente militare: interzicerea bazelor militare străine în Ucraina, dreptul Rusiei de a veto exercițiile militare cu țări terțe pe teritoriul ucrainean și restricții privind dimensiunea forțelor armate ucrainene și tipurile de arme utilizate (inclusiv interzicerea rachete balistice și de croazieră cu rază lungă de acțiune). Oricât de avantajoasă ar fi fost formula de la Istanbul pentru Rusia, ar fi cerut trupelor ruse să se retragă în pozițiile pe care le-au ocupat pe 23 februarie. Acest lucru nu era acceptabil pentru Putin, ale cărui obiective erau mai ambițioase decât împiedicarea Ucrainei de a adera la NATO. Prin urmare, Moscova i-a cerut președintelui ucrainean Volodimir Zelenski să accepte noile „realități teritoriale” și a respins cererile ca Rusia să-și retragă trupele. „Noile realități” au fost aparent cuprinse în proiectul rus al acordului înaintat la Kiev la mijlocul lunii aprilie. Între timp, Ucraina și-a întărit și poziția, probabil în urma consultărilor cu partenerii săi occidentali, care ar fi putut să-i fi clarificat lui Zelensky că rolul Rusiei ca unul dintre garanții securității a oferit Moscovei noi oportunități de a restrânge suveranitatea Ucrainei, transformând-o într-un „teritoriu de mandat”. ale statelor garante. Kievul a respins Rusia și Belarus ca garanți ai securității ucrainene și s-a opus dreptului Moscovei de a veto exercițiile militare care implică terți în Ucraina.

Pachetul de recomandări privind garanțiile de securitate pentru Ucraina publicat de grupul de lucru condus de Andriy Yermak și Anders Fogh Rasmussen în septembrie nu mai includea astfel de excese. Rusia nu a fost inclusă în rândul statelor garant, iar secțiunea privind limitarea potențialului militar al Ucrainei a fost înlocuită cu un plan de extindere pe scară largă. Cea mai mare provocare

pentru reluarea negocierilor de astăzi este problema teritorială, care ar putea dura decenii până să se rezolve. Păstrarea noilor teritorii anexate parte a Rusiei este acum aproape singura modalitate de a demonstra că „toate obiectivele operațiunii militare speciale au fost atinse”, ceea ce face ca negocierile să fie imposibil de fezabil pentru Rusia. Dar continuarea acțiunii militare care ar putea duce la pierderea teritoriului dobândit este, de asemenea, imposibilă. Dacă Zelensky nu vrea să-și oprească contraofensiva și să reia discuțiile, atunci Kremlinul crede că trebuie să-și convingă partenerii occidentali să-l forțeze. Kremlinul trebuie să-l convingă pe administrația președintelui american Joe Biden de amenințarea unui conflict nuclear între Rusia și Statele Unite, care va afecta Statele Unite continentale, și nu doar Europa sau Ucraina. Kremlinul speră că amenințarea nucleară va obliga Washingtonul să intervină și să „înghețe” conflictul cu câștigurile teritoriale actuale ale Rusiei, deși nu pare să existe unanimitate în rândul conducerii ruse cu privire la dacă conflictul ar trebui înghețat temporar, până când Rusia își va putea recăpăta. puterea sa, sau pentru totdeauna. Moscova și-a schimbat, de asemenea, retorica privind asistența militară a SUA pentru Ucraina. Aceasta este acum denumită „participare directă la ostilități”, iar Kremlinul avertizează că ar putea duce la un conflict militar inevitabil între Statele Unite și Rusia – deși toate acțiunile administrației Biden au avut ca scop evitarea unui astfel de conflict. conflict, iar furnizarea de arme și informații a fost o practică obișnuită chiar și în timpul Războiului Rece. De asemenea, Kremlinul trimite Washingtonului alte semnale că este grav. În special, Academia Diplomatică a Ministerului de Externe a organizat o conferință pentru a marca cea de-a 60-a aniversare a crizei rachetelor din Cuba, concentrându-se pe lecțiile învățate din criză, cum ar fi „respectarea liniilor roșii ale altor țări” și soluționarea conflictelor prin canale secrete. Simultan, Moscova întreprinde acțiuni care pot fi interpretate de Statele Unite ca o creștere a gradului de pregătire a forțelor sale nucleare: difuzarea imaginilor unui tren care transportă echipamentul unei direcții a Ministerului Apărării responsabilă de arsenalul nuclear al Rusiei; anunțarea exercițiilor militare folosind sistemele de rachete Iskander în Kaliningrad; pregătirea pentru testarea unei rachete de croazieră cu propulsie nucleară Burevestnik în Novaia Zemlya; închiderea spațiului aerian pentru lansarea de testare a unei rachete balistice intercontinentale Sarmat de la Plesetsk la Kamchatka; și ies la suprafață submarinul nuclear Belgorod, purtând torpile nucleare Poseidon, în ape neutre, unde sigur va fi văzut. Toate cele de mai sus sunt exerciții de rutină, deși grupate mai strâns. Chiar dacă Ministerul Apărării începe să transporte trenuri cu focoaase nucleare înainte și înapoi, aceasta este o practică obișnuită atât pentru Rusia, cât și pentru Statele Unite și ar putea ridica nivelul amenințării nucleare, dar nu îl va deranja pe Biden. Moscova ar putea lua o pagină din manualul de criză a rachetelor cubaneze și ar continua să escaladeze pregătirea pentru luptă a Forțelor nucleare strategice la maxim, cu bombardiere înarmate cu rachete de croazieră nucleare în alertă totală sau chiar în aer și submarine dislocate în zone de patrulare. Cu toate acestea, ar fi ușor să te lași dus și să faci o greșală fatală. Deocamdată, Moscova nu face niciun pas extraordinar, iar Pentagonul nu ia momeala. Aceasta înseamnă că Washingtonul nu este motivat să se grăbească și să oprească Kievul pe câmpul de luptă. În ciuda reflectării frenetice de televiziune, este puțin probabil ca Moscova să ia în serios utilizarea armelor nucleare. O detonare de vitrină a unui focos nuclear peste Novaia Zemlia, Marea Neagră sau zona de excludere a Cernobilului nu va speria Kievul. Ceea ce va face este să distrugă orice rămășițe din reputația Rusiei ca semnatar al Tratatului de interdicere completă a testelor nucleare și să priveze Moscova de neutralitatea amiabilă a Turciei, Indiei și Chinei. Spre deosebire de criza rachetelor din Cuba, Moscova și Washingtonul nu se află în prezent într-un impas nuclear direct. Crearea artificială a acestui impas ar fi o întreprindere dificilă și dubioasă, pentru că deocamdată Statele Unite sunt pe deplin capabile să ignore semnalele

Rusiei și să evite un conflict nuclear. Ucraina nu este Cuba. Cu toate acestea, Rusia trebuie să ia unele măsuri, deoarece amânarea strategică devine din ce în ce mai costisitoare. Dintre lecțiile învățate din criza rachetelor din Cuba, cea mai evidentă este necesitatea de a crea și menține canale secundare pentru dialog.

Consilierul pentru securitate națională al lui Biden, Jake Sullivan, a declarat recent că administrația americană și-a comunicat Kremlinului „direct, privat și la niveluri foarte înalte preocupările și avertismentele sale cu privire la orice utilizare a armelor nucleare”. S-ar putea să se fi referit la convorbirile sale telefonice cu consilierul pentru politică externă al lui Putin, Iuri Ușakov. Cu toate acestea, nici măcar acest tip de comunicare nu este suficient. Moscova și Washingtonul au nevoie de un canal permanent pentru diplomația secretă pentru a discuta despre nediscutabil. În mai 2022, administrația Biden a informat Kremlinul printr-un intermediar că este pregătită să creeze un astfel de canal de spate. Se aștepta ca directorul CIA, William Burns, să supravegheze aceste comunicări din partea SUA. La acea vreme, însă, Moscova nu era interesată. Un aspect cheie al crizei rachetelor din Cuba a fost faptul că Moscova și Washingtonul au creat inițial un canal de spate pe liniile de informații. Robert Kennedy (pe atunci procuror general și fratele mai mic al președintelui John F. Kennedy) a comunicat pentru prima dată cu Alexander Feklisov, șeful stației KGB din Washington. Ambasadorul sovietic Anatoly Dobrynin s-a alăturat dialogului abia după ce KGB-ul a confirmat că informațiile lui Robert Kennedy sunt corecte și că vorbea în numele președintelui SUA. Repetarea acestei operațiuni diplomatice din back-channel ar fi constructivă, dar în urma tuturor destituirilor diplomatice, nu mai sunt candidați buni pentru ea la Moscova și Washington. Sursa: <https://carnegieendowment.org/politika/88130>

Deficitul de ofițeri din flota maritimă comercială a lumii a crescut la 20.000

Transportul maritim este responsabil pentru derularea a 90% din volumul de mărfuri al comerțului mondial, de el depinzând dezvoltarea economiilor naționale și prosperitatea globală. Potrivit unui raport al Camerei Internaționale de Shipping (ICS), în anul 2021, flota mondială cuprindea 74.000 de nave, pe care munceau 1,89 milioane de navigatori, din care 47% erau ofițeri, iar 53% nebrevețați.

China, Filipine, Indonezia, Federația Rusă și Ucraina sunt cei mai mari furnizori de echipaje. Dacă Filipine asigură cel mai mare număr de nebrevețați, în schimb, China furnizează cel mai mare număr de ofițeri.

România se numără printre furnizorii europeni importanți de forță de muncă marinărească bine pregătită. La data de 22 noiembrie 2021, în evidențele Autorității Navale Române figurau 39.536 de navigatori atestați pentru sectorul maritim. Piața mondială a shipping-ului se confruntă cu un deficit de circa 20.000 de ofițeri, creșterea numărului navelor ducând la amplificarea cererii.

Schimbări în flotele lumii

Un raport al Conferinței Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare (UNCTAD) arată că flota maritimă comercială a lumii a înregistrat o creștere a capacității de transport de 63 de milioane tdw, din ianuarie 2020 până în ianuarie 2021, ajungând la 2,135 miliarde tdw.

În ultimii ani, tonajul acesteia a sporit considerabil în toate segmentele, cu excepția cargourilor de mărfuri generale. Flota de bulk-carriere a înregistrat o creștere deosebit de rapidă. Între 2011 și 2021, ponderea acestora în capacitatea totală de transport a urcat de la 39% la 43%. Pe de altă

parte, ponderea tancurilor petrolierele s-a redus de la 31% la 29%, iar cea a cargourilor a coborât de la 6% la 4%.

„Regii” shipping-ului mondial

La 1 ianuarie 2021, flota mondială avea în exploatare un număr de 53.973 de nave. Cele mai multe - 7.318 nave – aparțin armatorilor din China. Pe locurile următoare se află proprietari din: Grecia - 4.705 nave; Japonia - 4.029 de nave; Singapore - 2.843 de nave; Germania - 2.395 de nave; Indonezia - 2.325 de nave; Norvegia - 2.042 de nave; SUA - 1.813 nave; Rusia - 1.786 de nave și China, Hong Kong - 1.764 de nave. Alte 22.957 de nave aparțin armatorilor din multe alte țări.

În ianuarie 2021, primii cinci mari deținători de nave comerciale reprezentau 52% din tonajul flotei mondiale. Pe primul loc se afla Grecia, cu o cotă de piață de 18%. Era urmată de: China (12%), Japonia (11%), Singapore (7%) și Hong Kong SAR (5%). Jumătate din tonajul mondial era deținut de companii asiatice, proprietarii din Europa reprezentau 40%, iar cei din America de Nord, 6%. Companiile din Africa, America Latină și Caraibe aveau o cotă de puțin peste 1%, iar cele din Oceania, sub un procent.

Paradisurile fiscale din shipping

Pentru a face față competiției dure de pe piața internațională și a-și maximiza profiturile, mulți armatori preferă să își înregistreze navele sub pavilioane mai avantajoase din punct de vedere fiscal sau permissive în ceea ce privește respectarea standardelor tehnice internaționale de siguranță a navigației, așa-numitele pavilioane de complezență. De aceea, un mare număr de nave din flota maritimă comercială internațională sunt înmatriculate sub un pavilion care nu corespunde naționalității proprietarului navei. De exemplu, la începutul anului 2021, mai mult de jumătate din flota deținută de armatorii japonezi era înregistrată sub pavilion Panama. Dintre navele deținute de armatorii greci, 25% au fost înmatriculate sub pavilion Liberia, iar alte 22%, sub pavilionul Insulelor Marshall.

La 1 ianuarie 2021, din capacitatea totală de 2.116,401 milioane tdw a flotei maritime comerciale mondiale, erau înregistrate următoarele tonaje în principalele pavilioane:

- Panama – 343,601 milioane tdw;
- Liberia – 300,076 milioane tdw;
- Insulele Marshall - 274,016 milioane tdw;
- Hong Kong (China) – 205,011 milioane tdw;
- Singapore – 136,164 milioane tdw;
- Malta – 116,373 milioane tdw;
- China – 106,879 milioane tdw.

Dintre aceste pavilioane, Insulele Marshall au înregistrat cea mai puternică creștere a înregistrărilor în ultimul deceniu.

Cine face legea în construcțiile navale?

Piața mondială a construcțiilor navale este dominată autoritar de China, Coreea de Sud și Japonia. În anul 2020, șantierele navale din aceste țări au livrat 94% din tonajul mondial a navelor noi.

Industria construcțiilor navale din Coreea de Sud a avut un portofoliu de comenzi de 688 de nave în ultimii șase ani. Comenzile acumulate în primele patru luni ale anului 2022 s-au ridicat la 5,81 milioane de tone registru brut, depășind China, care a acumulat comenzi de 5,80 milioane de tone registru brut. Cota de piață a Coreei de Sud, în această perioadă, a crescut până la 45,9%.

În domeniul reciclării navelor, Bangladesh și India dețin împreună o cotă de 71% din piață, iar Pakistanul se situează pe poziția a treia, cu 17%.

Sursa: https://cugetliber.ro/stiri-economie-deficitul-de-ofiteri-din-flota-maritima-comerciala-a-lumii-a-crescut-la-20-000-467664?utm_source=cugetliber&utm_medium=site&utm_content=slider-item&utm_campaign=Slider%20-%20poza%20mica

Zona operațională maritimă Azov-Marea Neagră

Forțele Flotei Ruse de la Marea Neagră continuă să proiecteze forță pe coastă și continentală parte a Ucrainei și controlează partea de nord-vest a Mării Negre. Scopul final este de a priva Ucraina de acces la Marea Neagră și de a menține controlul asupra teritoriilor capturate. În larg, grupul naval rusesc este format din 9 nave și bărci situate de-a lungul coasta de sud-vest a Crimeei. Printre acestea se numără 2 port-rachete de croazieră (o corvetă de proiect 21631 și un submarin 636.3) care transportă un total de 12 rachete „Kalibr”. Aviația rusă continuă să zboare de pe aerodromurile din Crimeea Belbek și Hvardiyske peste partea de nord-vest a Mării Negre. În ultima zi, 14 avioane Su-27, Su-30 și Su-24 din Au fost implicate aerodromurile Belbek și Saki. Armata rusă continuă să vizeze cu rachete porturile și zonele de coastă ucrainene și drone. Apărătorii ucraineni au doborât 14 drone iraniene Shahed-136 kamikaze în două ore în noaptea de 20 octombrie peste regiunea Mykolaiv. După cum a raportat Comandamentul Forțelor Aeriene, nouă dronele au fost doborâte de forțele și mijloacele de apărare aeriană a Comandamentului Aerian „Sud”. The soldați ai Marinei și ai Gărzii Naționale au distrus fiecare câte două drone și încă una a fost distrus de oamenii legii ai Poliției Naționale. Potrivit Statului Major al Forțelor Armate ale Ucrainei, 63% dintre rachetele de croazieră sunt împușcate doborât de apărarea aeriană ucraineană. Din 10 octombrie, armata rusă a lansat 154 de rachete peste Ucraina, ceea ce reprezintă o creștere de aproape 7 ori față de primele zece zile ale lunii (au fost 21 de rachete). Oleksandr Sukhanov, șeful adjunct al Ministerului Transporturilor al Federației Ruse, va demisiona din cauza exploziei de pe Podul Strâmătorii Kerci. Oleksandr Sukhanov a luat în primul rând îngrijirea problemelor de securitate din industria transporturilor și supravegherea operațiunilor Securității Guvernului Departamentul (UVO) al Ministerului Transporturilor, inclusiv securitatea Podului Strâmtoarea Kerci. „Inițiativa cerealelor”: 8 milioane de tone de produse agricole ucrainene au fost deja expediate. Astăzi, 20 octombrie, în cadrul „Inițiativei cerealelor”, 2 nave cu 82 mii tone de produsele agricole au părăsit portul Pivdenyi. În special, tancul ATLANTIS ALMERIA și bulkerul ARIS T a părăsit portul. Mâncarea se îndreaptă către țări din Asia și Europa. De la plecarea primei au fost deja exportate 8 milioane de tone de produse agricole vas cu cereale ucrainene. Un total de 362 de nave cu alimente au părăsit porturile ucrainene către țări din Asia, Europa și Africa. Rusia amenință că va „reconsidera cooperarea” cu secretarul general al ONU dacă ONU trimite experți pentru a verifica proveniența dronelor folosite de armata rusă pentru a deteriora civilul ucrainean infrastructură și grevă orașe. Asemenea declarații au fost făcute după o sesiune închisă a ONU Consiliul de Securitate, reunit la inițiativa SUA, Franța și Marea Britanie. Experții presupun că declarația se referea la așa-numita „inițiativă a cerealelor”, lansată în urma eforturilor personale și acorduri cu Kremlinul la care a ajuns secretarul general al ONU Antonio Guterres.

Sursa: CDS Daily Brief 20.10.2022.pdf

Podul Kerchi, feribot vechi și alternativă Azov

Nu redirecționați - redirecționați

Trecerea cu feribotul Kerchi, în condițiile unei piețe nereglementate, a căzut aproape instantaneu victima marelui pod din Crimeea, din anumite motive numit Podul Kerchi. Și sacrificiul, așa cum s-a dovedit după sabotajul de pe pod, a fost și zadarnic și în zadar. Mai mult, atât din punct de vedere economic, cât și, cel mai important, din punct de vedere strategic. Lucrările feribotului care nu a fost încă lichidat complet peste strâmtoarea Kerchi au trebuit să fie reluate de urgență din cauza unei explozii pe pod. Amintiți-vă că timp de aproape șapte decenii - din septembrie 1954 până în septembrie 2020, feriboturile au lucrat cel puțin 10 luni pe an. Munca feriboturilor a fost oprită în favoarea Podului Crimeei, dar chiar și atunci mulți au considerat această decizie de afaceri ca o greșală strategică. Mai ales ținând cont de exacerbarea relațiilor ruso-ucrainene care a crescut de la an la an după reunificarea Crimeei cu Rusia. Vulnerabilitatea podului a crescut cu atât mai mult în legătură cu NWO rus în Ucraina. Lucrările vechii treceri, cel mai probabil, trebuiau reluate și reglate imediat, dar repetăm, ea se reia abia acum, când s-ar putea să fie necesară în curând o pauză din cauza furtunilor și a întreținerii preventive necesare.

Acum este puțin probabil ca cineva să spună cu certitudine cât timp va fi posibilă restabilirea funcționării feribotului. După tot ce s-a întâmplat, se dovedește a fi și mai controversat și chiar decizia de a transfera complet aproape tot traficul de marfă și pasageri între Crimeea și alte regiuni ale Federației Ruse pe un pod nou.

Cântăriți și împărțiți

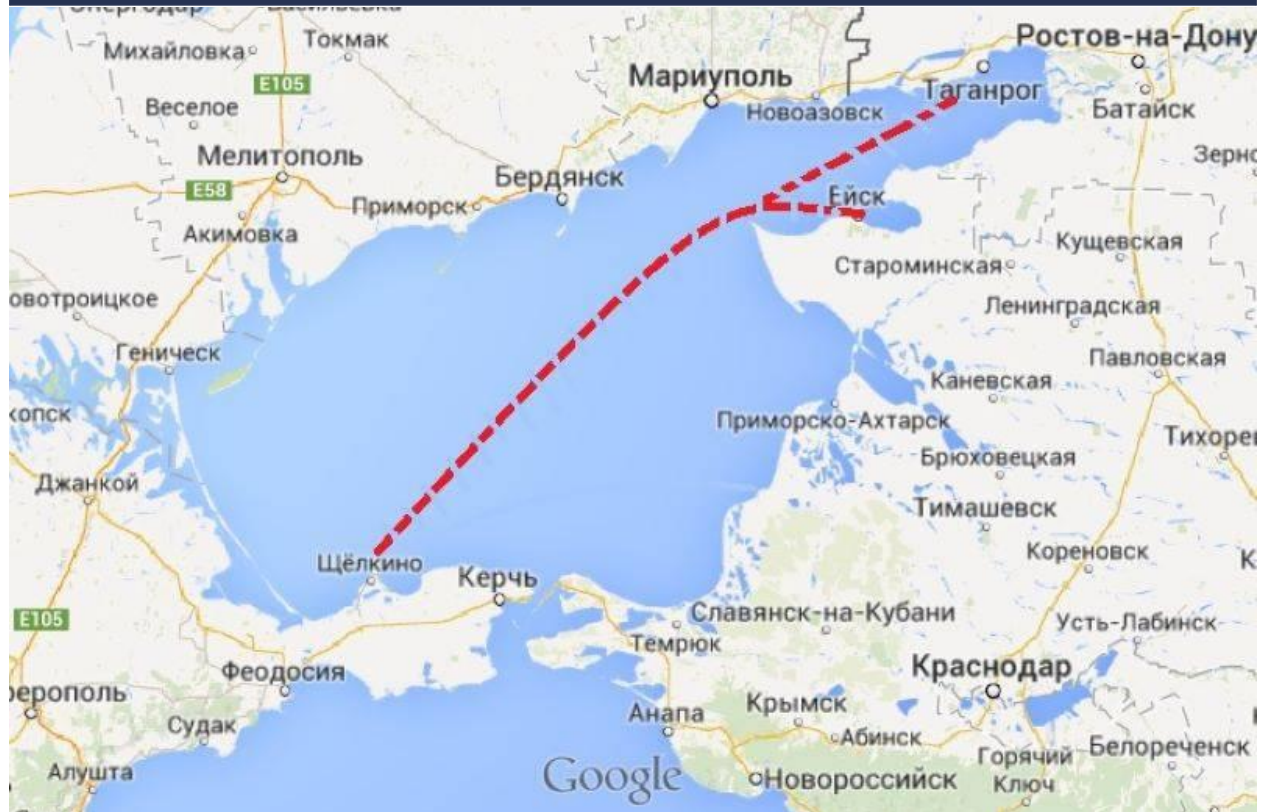
Acest lucru nu s-a făcut imediat, în 2019-2022, iar conform informațiilor aflate la dispoziție autorilor, unii experți au propus anterior, pentru interschimbabilitatea modurilor de transport aici, să se distribuie fluxurile de pasageri și mărfuri pe această rută între trecerea cu feribotul și pod. Ei chiar au convenit asupra proporțiilor ca procent din volumul total de tranzit. Serviciul de feribot urma să reprezinte 35 până la 50% din traficul de pasageri și 55 până la 65% din traficul de marfă. Podul trebuia să încarce 50-65% din traficul de pasageri și 35-45% din traficul de marfă. O astfel de abordare echilibrată a apărut încă din prima jumătate a anilor 1950: conform Institutului pentru Probleme Complexe de Transport de la Academia de Științe al Comitetului de Planificare de Stat al URSS (1955: institutul a funcționat din 1955 până în 1991), la sfârșitul anului 1953, în ajunul intrării în exploatare a traversării cu feribotul, studiul de fezabilitate al acestuia a reținut că în cazul organizării unor noi opțiuni de transport între Kerchi și Peninsula Taman ar trebui menținută trecerea cu feribotul. Acest lucru a fost prevăzut având în vedere posibila congestionare a acestor noi opțiuni după câțiva ani de funcționare. Și, în general, s-a planificat să se facă totul pentru distribuția optimă a transportului între modurile de transport pentru a se asigura împotriva dependenței de o opțiune de transport „monopol”. Dar aceste recomandări rămân recomandări.

Orașe și insule

Cu toate acestea, pe o bază atât de echilibrată, transportul de mărfuri și pasageri a fost efectuat de mult timp: - între SUA și Canada pe șase Mari Lacuri (BCP-uri, poduri, transport pe apă); - Singapore și Malaezia (punte și BCP); - Marea Britanie și Franța (tunel peste Canalul Mânecii și BCP); - Bahrain și Qatar (pod și BCP); - Danemarca și Suedia (punte și BCP); - Argentina și Paraguay (pod și BCP); - Lesotho și Africa de Sud (punte și BCP); - Tanzania și insula Tanzania. Zanzibar (livrare și BCP); - Regiunea sud-vietnameză și în apropiere aproximativ. Phu Quoc (Marfă maritimă și BCP); - insula sud-chineză Hainan și provincia învecinată Guangdong; - insula franceză St. Pierre și coasta nord-atlantică din apropierea Canadei (pod, BCP). Și toate acestea sunt doar câteva exemple de complementaritate a schemelor de transport. Apropo, în RPC și SUA, o versiune adiacentă a asigurării operaționale a fost în vigoare de mult timp, adică o combinație de transport maritim, fluvial și mixt („râu-mare”) de-a lungul unei anumite rute. În primul caz, acesta este Marele Canal, lung de 1.800 km, care leagă Beijingul de porturile Tianjin, Shanghai și Hangzhou. În al doilea, este canalul de coastă interior, lung de 4850 km, care operează de-a lungul coastelor Atlanticului și Caraibelor ale Statelor Unite.

Întoarcerea în Crimeea

În ceea ce privește serviciul de feriboturi între Crimeea și Rusia, observăm că autoritățile RSS Ucrainene au „eschivat” proiectele rusești din anii 60 și începutul anilor 80, care prevedeau crearea de noi linii de feriboturi între RSFSR și Rusia post-sovietică cu Crimeea. Un proces de acest fel s-a târât de inerție până în momentul în care Crimeea intrase deja sub jurisdicția Federației Ruse.

De exemplu, în aprilie 2015, Ministerul Transporturilor din Crimeea a raportat că porturile Temryuk și Yeysk (teritoriul Krasnodar) vor primi în curând o conexiune cu feribotul cu Kerchi (vezi diagrama). Care a fost implementat în 2016-2017, dar acest proiect a fost propus de experții ruși... la începutul până la mijlocul anilor '70. La Kiev, ei au putut să „demonstreze” Moscovei că acest proiect este inadecvat. În RSFSR, în aceiași ani și la începutul anilor 80, au fost propuse diferite proiecte de traversări cu feribotul trans-Azov către Peninsula Kerchi din Taganrog (regiunea Rostov) și Primorsko-Akhtarsk (teritoriul Krasnodar). Inclusiv crearea unui nou port de feriboturi lângă Shchelkino - nord-vest de Kerchi. Dar și autoritățile ucrainene au respins aceste proiecte sub diverse pretexte. În ceea ce privește închiderea trecerii peste strâmtoarea Kerchi în septembrie 2020, informațiile literale din 29 septembrie ale companiei AnRussTrans, operatorul acestei treceri, sunt tipice:

„Nu există comenzi de transport, deoarece întregul trafic de pasageri și marfă a fost redirectionat către Podul Crimeei. Au fost trei feriboturi de pasageri, două au fost deja vândute, unul este încă de vânzare. La fel este și cu camioanele: unele au fost vândute, altele au mai rămas.”

Cu toate acestea, fostul ministru al Transporturilor din Crimeea Anatoli Tsurkin este sigur că *„Ar merita să părăsiți trecerea măcar ca „mașină de pompieri” de rezervă. Deoarece chiar dacă există un pod, ar trebui să existe o conexiune de rezervă cu Crimeea. Dar menținerea în bune condiții a infrastructurii de feriboturi este posibilă doar în detrimentul fondurilor publice.”*

Se pare că această recomandare este destul de relevantă astăzi și pentru viitorul previzibil. Mai ales dată fiind binecunoscuta situație militaro-politică din apropierea Crimeei. Și, în consecință, sabotaj pe podul din Crimeea.

Sursa: <https://topwar.ru/203499-kerchenskij-most-staryj-parom-i-azovskaja-alternativa.html>

Lecții din istorie care nu învață nimic: criza rachetelor cubaneze și consecințele ei (Viziunea Rusiei)

În octombrie 1962, a avut loc cea mai acută confruntare dintre URSS și SUA din întreaga istorie a relațiilor dintre aceste țări, în urma căreia lumea a fost în pragul unei catastrofe - un război nuclear. Au trecut 60 de ani de atunci, dar acest subiect încă nu și-a pierdut actualitatea, iar în condițiile actuale, când asistăm la o nouă rundă de confruntare geopolitică între Statele Unite și aliații săi și Rusia, dimpotrivă, a strălucit cu culori noi. Astăzi, din ce în ce mai des se aude părerea că lumea a revenit în perioada care a intrat în istoria relațiilor internaționale sub denumirea de „război rece”. Această opinie este justificată - politicienii fac declarații pripite, în ultimele săptămâni am auzit din nou și din nou afirmații despre posibila utilizare a armelor nucleare. Despre criza din Caraibe s-au spus și scris multe, însă, datorită relevanței principalelor concluzii care decurg din analiza acestui episod al istoriei, interesul pentru aceste evenimente nu slăbește. Contextul istoric al Războiului Rece, al cărui apogeu a fost criza din Caraibe, într-un fel sau altul, îi obligă pe toți cei care se referă la evenimentele din toamna anului 1962 să-l considere din punctul de vedere al confruntării dintre cele două superputeri - URSS. și SUA. Cu toate acestea, Cuba însăși a fost și unul dintre participanții la aceste evenimente, nu este o coincidență că în Statele Unite conflictul din toamna anului 1962 este numit „criza rachetelor cubaneze”. În acest material, vom încerca să răspundem la următoarele întrebări – cine este vinovat pentru declanșarea crizei, a avut „învingători” și „învinși”, a fost Cuba subiect sau obiect al politicii în evenimentele din toamna anului 1962, și cât de mult a influențat cu adevărat deciziile primite la Moscova. În plus, vom încerca să înțelegem de ce lecțiile istorice nu sunt adesea învățate de nimeni, motiv pentru care evenimentele istorice tind să se repete, doar într-o formă ușor diferită, sub formă de intrigi similare, dar nu identice.

Cauzele crizei din Caraibe

Vorbind despre cauzele crizei din Caraibe, este inevitabil să se ridice problema vinovăției URSS și SUA în declanșarea acestei crize. La această întrebare nu se poate răspunde fără echivoc; se va putea argumenta doar asupra gradului de vinovăție al părților pentru declanșarea acestei crize. Pozițiile oficiale ale URSS și ale SUA, din cauza părtinirii lor, nu sunt în măsură să ne aducă mai aproape de răspunsul la această întrebare. Dacă, potrivit URSS, desfășurarea de rachete în Cuba în toamna anului 1962 a fost reacția Moscovei la instalarea de rachete americane în Turcia cu un an mai devreme, care erau capabile să ajungă în capitala sovietică și, prin urmare, reprezentau o amenințare directă pentru sovietici. statul, apoi poziția oficială a Washingtonului, opinia publică din America și multe țări din întreaga lume au definit comportamentul SUA ca un răspuns la desfășurarea de rachete nucleare sovietice în Cuba, capabile să ajungă la Washington. Dacă în URSS credeau că SUA sunt vinovatele crizei, atunci în SUA, dimpotrivă, susțineau că criza a fost creată de URSS. Această practică de transferare reciprocă a responsabilității pentru agravarea situației internaționale este, de asemenea, caracteristică prezentului. În același timp, nici în 1962, nici astăzi, nimeni nu a negat și nu respinge faptul că cu un an mai devreme au fost dislocate rachete americane în apropierea URSS, considerând acest lucru drept un drept natural al celei mai mari puteri a lumii. Politicienilor americani le place să afirme, vorbind despre politica externă a țării lor, că utilizarea forței de către Statele Unite în străinătate se explică întotdeauna prin faptul că forța lor este virtuoasă, iar virtutea lor are o forță semnificativă, referindu-se fie la T. Roosevelt, care a mărturisit realismul politic, sau lui V. Wilson, care a predicat idealismul politic. Un exemplu de astfel de abordare unilaterală este cartea „The Edge: The Cuban Missile Crisis of 1962” a

cercetătorului american D. Detzer, publicată la New York în 1979, în care URSS este numită singurul vinovat al Caraibelor. criză. Printre motivele sale, autorul enumera: în primul rând, restanța URSS în domeniul armelor nucleare și dorința conducerii sovietice de a schimba echilibrul de forțe într-o singură acțiune; în al doilea rând, dorința de a rezolva astfel problema germană și de a preveni un atac american asupra Cubei, ceea ce ar fi o lovitură mare pentru prestigiul politic al URSS; în al treilea rând, slăbirea poziției lui N. S. Hrușciov în Biroul Politic, eficiența scăzută a reformelor lui Hrușciov, determinându-l să caute ceva semnificativ în domeniul politicii externe [1]. Este greu de ignorat faptul că criza din Caraibe a fost într-adevăr precedată de o încercare a Statelor Unite de a schimba echilibrul de putere militar-politic existent în Europa în favoarea ei. Să ne amintim cronologia acestor evenimente. Deci, deja în 1959, două escadrile a câte 15 rachete fiecare, împărțite în cinci baterii, au fost dislocate în nordul Italiei, iar alte 10 baterii au fost dislocate în 1961. La sfârșitul lunii octombrie 1959, guvernul turc a fost de acord (în aceleași condiții ca și Italia) să desfășoare o escadrilă de rachete (15 IRBM) pe teritoriul lor. În 1961, Statele Unite au început să desfășoare 15 rachete PGM-19 Jupiter cu rază medie de acțiune cu o rază de acțiune de 2400 km în Turcia, care amenințau direct partea europeană a Uniunii Sovietice, până la Moscova. Ar trebui oare conducerea sovietică să reacționeze (și nu ar putea?) la o asemenea schimbare a situației militaro-politice? Șeful Uniunii Sovietice, Nikita Hrușciov, și-a exprimat public indignarea față de faptul desfășurării de rachete în Turcia și a considerat acest lucru drept o insultă personală. După desfășurarea rachetelor americane în Turcia, conducerea URSS a început să cerceteze posibila reacție a guvernului cubanez la desfășurarea de trupe și arme sovietice în Cuba. Din acest motiv, este oarecum prezumtiv să susținem că a fost încercarea contrarevoluționarilor cubanezi, acționând la instrucțiunile de la Washington, de a răsturna guvernul cubanez, care a devenit principalul motiv pentru desfășurarea de trupe și rachete sovietice în Cuba. Cu toate acestea, vom discuta mai detaliat rolul Cubei în criza din Caraibe mai jos. De remarcat faptul că interpretarea evenimentelor din toamna anului 1962 s-a schimbat în funcție de schimbările importante din arena internațională. În perioadele de „dezgheț” în relațiile dintre cele două țări, s-a pus accentul pe „înțelepciune și rezistență”, ceea ce a permis politicienilor și armatei să prevină o catastrofă nucleară. Cu toate acestea, o nouă „răcire” a relațiilor dintre Rusia și Statele Unite revigorează și multe stereotipuri din Războiul Rece, în special acuzațiile de partea opusă a agresivității și imprudenței.

Rolul guvernului cubanez în evenimentele din toamna anului 1962 Cea mai mare insulă din bazinul Caraibelor a apărut pe agenda relațiilor dintre cele două superputeri la începutul anilor 1950 și 1960, după victoria din Cuba în ianuarie 1959 a mișcării rebele de stânga radicală condusă de Fidel Castro. La 1 ianuarie 1959, în Cuba, tinerii reformatori radicali de stânga au răsturnat regimul dictatorial pro-american al lui Batista. A urmat o deteriorare bruscă a relațiilor dintre SUA și Cuba. Când la 10 ianuarie 1959, la două zile după intrarea coloanei principale a Armatei Rebele în Havana, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al URSS K. E. Vorșilov a anunțat, prin telegramă, recunoașterea de către Uniunea Sovietică a Guvernului provizoriu al Republicii Cuba și nimeni din conducerea URSS nu avea idee despre forțele care controlau noul regim revoluționar. Cu toate acestea, evenimentele s-au dezvoltat rapid. Spre surprinderea tuturor, un an și jumătate mai târziu, caracterul pro-comunist al regimului din Cuba a devenit evident, iar la 16 aprilie 1961, Fidel Castro a proclamat deschis revoluția cubaneză drept socialistă [3]. În martie 1960, președintele SUA D. Eisenhower a semnat o directivă secretă privind crearea detașamentelor de emigranți contrarevoluționari cubanezi în Statele Unite pentru a debarca pe Insula Libertății. În curând, din ei s-a format o brigadă de asalt aerian care, pe lângă acțiuni teroriste și sabotaj, în

toamna anului 1960 a început pregătirile pentru o invazie armată a insulei. Ca răspuns la asistența SUA pentru contrarevoluționari, F. Castro a început să caute sprijin din partea Uniunii Sovietice [4]. Noul președinte american John F. Kennedy și-a dat acordul pentru acțiunea anticubanească pregătită de CIA sub conducerea lui Eisenhower. Pe 17 aprilie 1961, avioanele americane s-au camuflat în timp ce Forțele Aeriene Cubaneze bombardau Cuba, după care pe insulă au aterizat detașamente armate de emigranți cubanezi antrenați în Statele Unite. Cu sprijinul conducerii cubaneze de către majoritatea absolută a populației, brigada de mercenari care a aterizat pe Playa Giron a fost rapid distrusă. Această victorie a cauzat prejudicii serioase prestigiului administrației americane și a adus o popularitate enormă regimului lui F. Castro. Eșecul intervenției deschise a intensificat activitățile anticubane ale Statelor Unite, care considerau Cuba drept o amenințare pentru securitatea țării lor. La începutul anilor 1960 Cuba ocupa un loc special în politica externă sovietică, care se baza pe principiile solidarității de clasă și internaționalismului proletar. Una dintre direcțiile principale a fost protecția libertății și suveranității Cubei. Cooperarea militară sovieto-cubanească a început la sfârșitul anului 1960. Cubei au început să fie furnizate arme sovietice moderne de blindate, artilerie și mortar și unele tipuri de arme de calibru mic. Istoriografia cubanească, exprimând poziția oficială a Havanei, evaluând acțiunile guvernului SUA în perioada dintre debarcarea pe Playa Giron și criza din Caraibe, le-a caracterizat drept „un preludiu al intervenției armate directe în Cuba”. Conducerea URSS și-a manifestat îngrijorarea cu privire la securitatea Cubei socialiste. Acesta l-a informat pe F. Castro că serviciile secrete sovietice au reușit să obțină informații absolut sigure cu privire la planul American Mongoose, care, alături de acte de sabotaj în interiorul țării, prevedea o invazie directă pe scară largă a forțelor armate americane. Totuși, decizia de a desfășura rachete în Cuba a fost luată de N. Hrușciiov după ce SUA au dislocat rachete în Turcia. Potrivit unei versiuni, N. S. Hrușciiov a aflat despre acest lucru în timpul unei vizite în Bulgaria în mai 1962. Potrivit A. I. Mikoyan, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al URSS, ideea apărării Cubei prin desfășurarea de rachete cu focoare nucleare a existat primul a fost exprimat de N. S. Hrușciiov după întoarcerea sa din Bulgaria la 20 mai 1962. Mai mult, conducerea sovietică a început imediat să analizeze posibila reacție a guvernului cubanez la o astfel de propunere. Delegația, condusă de liderul Uzbekistanului ca o distragere a atenției, a sosit la Havana târziu în seara zilei de 29 mai 1962. În dimineața zilei de 30 mai, membrii delegației au purtat o conversație cu Fidel și Raul Castro. Coordonarea detaliilor cu partea cubanească a avut loc în perioada 31 mai - 9 iunie 1962. În textul final al tratatului sovieto-cubanez, în special, se menționa că URSS își va trimite forțele armate în Cuba pentru a-și consolida capacitatea de apărare în fața pericolului agresiunii din exterior, contribuind astfel la menținerea păcii. în întreaga lume. Operațiunea în sine, care a primit numele de cod „Anadyr”, era pregătită sub pretextul unui exercițiu strategic cu mutarea trupelor și a echipamentelor militare pe mare în diferite regiuni ale Uniunii Sovietice. Prima navă a sosit în Cuba pe 26 iulie 1962, iar apoi 42.000 de oameni au fost introduși ilegal pe insulă în decurs de două luni. personal cu arme, echipamente, muniție, alimente și materiale de construcție. Muniții nucleare pentru rachete strategice R-12 cu o capacitate de 1 megatonă, 6 bombe atomice de aviație, precum și focoare nucleare pentru arme tactice de foc - rachete Luna:

„... mulți cubanezi au experimentat o amărăciune și o tristețe de nedescris în momentul în care Uniunea Sovietică a anunțat retragerea rachetelor. Ochii a mii de oameni, cubanezi și sovietici, care erau gata să moară cu cea mai înaltă demnitate, au plâns când s-a aflat despre decizia bruscă, neașteptată și aproape necondiționată de a scoate armele”.

Criza din Caraibe în oglinda presei din URSS și SUA

URSS și SUA au folosit mass-media ca unul dintre instrumentele de a influența audiența, atât în timpul crizei din Caraibe, cât și mai devreme, în timpul Războiului Rece. O imagine negativă a URSS s-a format în presa Statelor Unite, la fel cum s-a format o imagine negativă a Americii în presa sovietică. Dacă vorbim de mass-media americană, atunci începând din 22 octombrie, după declarația președintelui american John F. Kennedy că în Cuba au fost dislocate rachete nucleare sovietice, acolo au fost plasate și destul de multe materiale agresive față de URSS. În special, prima pagină a The New York Times, din 23 octombrie 1962, apărea sub titlul:

„SUA blochează Cuba din cauza descoperirii lansatoarelor de rachete; Kennedy este pregătit pentru o confruntare finală”.

Unul dintre articole anticipează discursul publicat al lui J. Kennedy:

„Președintele susține că rușii au mințit și pun emisfera vestică în mare pericol”.

Această afirmație este prezentată ca singura adevărată și nu necesită dovezi, ceea ce este o manipulare totală. În alte publicații, jumătate de pagină a primei pagini a Dailynews, apărută pe 23 octombrie, era ocupată de titlul „Am blocat armata Cubei”, urmat de un subtitlu zgomotos „Vor fi găsite sau prăbușite nave roșii.

URSS este numită în mod deschis agresor. Planul de contracarare a Uniunii Sovietice, anunțat la televiziune de președintele american, a fost susținut de mulți kongresmeni și personalități politice marcante care au fost citate de mass-media.

Senatorul republican Ken Keating a spus:

„Președintele Kennedy a primit deja un sprijin politic puternic în toată țara în ceea ce privește impunerea unei carantine împotriva Cubei”.

Potrivit lui K. Keating,

„Forțele armate ale Uniunii Sovietice, care s-au stabilit în Cuba, reprezintă o amenințare la adresa securității Statelor Unite”.

În declarația sa, el a menționat:

„Decizia președintelui de a introduce carantină este ceea ce i-am cerut să facă înainte. Cred că următoarea decizie majoră cu care va trebui să se confrunte este nevoia de a invada Cuba, ceea ce cred că este inevitabil”.

Dacă vorbim de presa sovietică, atunci în perioada septembrie-octombrie 1962, Pravda a publicat 121 de publicații referitoare la evenimentele cubaneze. Analiza de conținut a arătat că în 93,4% dintre publicații s-a spus că Statele Unite au pus lumea în pragul războiului nuclear. Pentru aceasta s-au folosit lexemele „război mondial general”, „război termonuclear”. Absolut în toate publicațiile, vina pentru conflict a fost transferată complet asupra Statelor Unite. Acest lucru este dovedit de ideologeme precum „imperialismul american”, „agresorii americani”, „intervenție”, „provocare”, „mare club”.

Pentru a-și forma o idee „corectă” în rândul poporului sovietic despre participanții la criza din Caraibe și rolul lor în desfășurarea conflictului, Pravda a recurs la tăcerea faptelor și la falsificarea acestora. Așadar, pe 25 septembrie, Fidel Castro a anunțat că URSS intenționează să creeze o bază în Cuba pentru flota sa de pescuit. Acest fapt a fost acoperit în trecere de Pravda, deoarece în realitate această bază trebuia să devină o acoperire pentru operațiunea Anadyr de dislocare de rachete nucleare sovietice pe Insula Libertății. Situația este similară cu materialul „Imperialiștii nu renunță”, în care TASS acuză Statele Unite că au încălcat granițele aeriene cubaneze de către o aeronavă militară, ceea ce a fost considerat „o nouă provocare de către imperialiștii americani”. Cu toate acestea, acest material nu a spus niciun cuvânt despre faptul că un ofițer american de informații a descoperit rachete sovietice cu rază medie de acțiune în timpul acestui zbor. Când a

acoperit criza din Caraibe, Pravda a susținut pe deplin poziția guvernului sovietic, publicând nu numai declarații, discursuri, apeluri ale reprezentanților săi, ci și întărindu-le cu alte materiale: declarații ale cetățenilor sovietici în sprijinul tacticii internaționale alese, citând materiale din periodice străine care fac ecou politicienilor sovietici. În general, după cum notează istoricul Vladimir Lota în cartea sa „*Armagedonul este anulat. Criza Caraibelor: oameni, evenimente, documente*”, jurnaliștii moscoviți scriau în acele vremuri despre imperialismul american, care amenința popoarele iubitoare de pace, despre solidaritatea Uniunii Sovietice cu Cuba și, se pare, nu și-au imaginat amploarea catastrofei care a avut loc. ar putea răni Moscova. Locuitorii orașelor sovietice erau prost informați despre evoluțiile reale.

Apogeul crizei: în pragul războiului nuclear

Harta Cubei, marcată de președintele american John F. Kennedy. Bazele de rachete sovietice sunt marcate cu cruci

N. S. Hrușciov la 7 iunie 1962, la o întâlnire cu conducerea militară, a remarcat:

„Noi, cei din Comitetul Central, am decis să aruncăm un „arici” asupra Americii - să ne plasăm rachetele în Cuba, astfel încât America să nu poată înghiți insula Libertății. Există acordul părții cubaneze. Scopul acestei operațiuni este unul - acela de a ajuta revoluția cubaneză să supraviețuiască, de a o proteja de agresiunea SUA. Conducerea politică și militară a țării noastre, după ce a cântărit temeinic toate împrejurările, nu vede altă cale de a preveni un atac din America, care, conform informațiilor noastre, este pregătit intens.

Odată ce rachetele vor fi la locul lor, America va simți că, dacă vrea să aibă de-a face cu Cuba, va trebui să aibă de-a face cu noi”.

Informațiile americane, având capacități și mijloace largi, nu au putut niciodată să dezvăluie componența grupării trupelor sovietice de pe teritoriul Cubei. Ea a descoperit desfășurarea rachetelor strategice folosind fotografiile aeriene abia pe 14 octombrie, când o aeronavă americană U-2 a filmat construcția locurilor de lansare pentru rachete R-12. Pe 16 octombrie, rezultatele fotografiilor aeriene au fost raportate președintelui John F. Kennedy. După aceea, situația de criză a început să se înrăutățească în fiecare zi. Consilierii președintelui Statelor Unite au propus un atac aerian imediat asupra pozițiilor de rachete sau o invazie directă a Cubei. SUA au fost puse în alertă maximă. Același lucru s-a întâmplat și în Forțele Armate ale URSS. În plus, pregătirea de luptă a trupelor NATO și a Pactului de la Varșovia a fost crescută. Tensiunea militar-politică și moral-psihologică a crescut brusc. Activitatea forțelor aeriene americane s-a intensificat, avioanele au patruleat aproape non-stop pe teritoriul Cubei. În Cuba, a fost anunțată o alertă generală de luptă, trupele armatei regulate au avansat în poziții de luptă și au fost desfășurate formațiuni de Apărare a Poporului. Pe 22 octombrie, într-un discurs la radio, J. Kennedy a anunțat introducerea carantinei și, de fapt, a blocadei navale a tinerei Republici Cubane. În aceeași zi, F. Castro a ordonat Forțelor Armate Revoluționare ale Republicii să anunțe o alertă de luptă și să ocupe unități și subunități de poziții și posturi de luptă. Toată Cuba a fost pusă sub legea marțială. Până pe 23 octombrie, aproximativ 180 de nave marine americane s-au apropiat de coasta Cubei, transportând 95.000 de marinari. Planul pentru o posibilă operațiune militară împotriva Cubei prevedea trei lovituri masive pe zi. În prima zi a operațiunii, a fost planificat să efectueze 1190 de ieșiri de avioane de atac și bombardiere. Situația a escaladat și mai mult după 27 octombrie 1962, când o rachetă antiaeriană sovietică a doborât un avion de recunoaștere american U-2 Lockheed la mare altitudine deasupra teritoriului Cubei. Criza amenința să devină o catastrofă globală a rachetelor nucleare. În această situație tensionată până la limită, liderii URSS și SUA - N. Hrușciov și J. Kennedy mai aveau suficient bun simț și rezistență. Între ei au început negocieri intense - prin telefon și prin intermediari. Ca urmare a negocierilor complexe și tensionate între șefii celor două state, președintele SUA a dat garanția de a nu invada Cuba dacă URSS va scoate de acolo armele ofensive. Partea sovietică, fiind de acord cu acest lucru, a insistat și asupra lichidării bazei americane de rachete din Turcia. Pe 28 octombrie a început dezmembrarea locurilor de lansare a rachetelor și pregătirea diviziei de rachete în forță totală pentru redistribuire în Uniunea Sovietică. Criza rachetelor din Cuba este în declin.

Disputa privind „învingătorii” și „învinșii” din Criza rachetelor din Cuba

Evaluarea crizei din Caraibe în conștiința publică a Rusiei era în continuă schimbare. La începutul anilor 1960 - a doua jumătate a anilor 80, rezultatul crizei din Caraibe a fost considerat în țara noastră ca o victorie diplomatică a Uniunii Sovietice, iar obiectivul dislocării de rachete nucleare în Cuba a fost considerat ca protejarea revoluției cubaneze de Statele Unite [1]. Candidatul la științe filozofice V. T. Malakhov, în articolul său științific „Criza Caraibei din 1962: istorie și modernitate”, care este adesea citat în acest material, de exemplu, consideră că URSS a câștigat o victorie militar-strategică și a demonstrat lumii că URSS este o putere puternică, care are arme capabile să dea o lovitură zdrobitoare Americii. În același timp, din a doua jumătate a anilor 1980, estimările au început să se schimbe. Nu numai occidentali, ci și mulți cercetători autohtoni susțin că partea americană a câștigat, iar conducerea sovietică și Hrușciov au avut personal principala

responsabilitate pentru declanșarea acestei cele mai periculoase crize a Războiului Rece, care aproape a dus la o catastrofă nucleară. Majoritatea publicațiilor contemporane afirmă că Hrușciov a trebuit în cele din urmă să se retragă și să îndeparteze nu numai rachetele sovietice, ci și armele nucleare tactice, precum și bombardierele Il-28 din Cuba, și să facă acest lucru în fața lumii întregi sub control internațional umilitor. Mulți istorici ruși susțin astăzi că consecințele negative ale crizei au fost unul dintre motivele înlăturării lui N. Hrușciov de la putere. Un număr mare de nemulțumiți de poziția lui J. Kennedy s-au aflat și în Statele Unite, în special în rândul militarilor. În general, în ambele superputeri, rezultatele crizei din Caraibe au fost într-adevăr percepute departe de a fi lipsite de ambiguitate. Persoanele dure americane au fost negative cu privire la tendințele realiste ale politicilor președintelui Kennedy. Cât despre Hrușciov, el a fost criticat la Moscova atât pentru faptul că a mers să desfășoare rachete sovietice în Cuba fără a lua în considerare toate consecințele acestui pas, cât și pentru faptul că a acceptat să scoată armele ofensive sovietice de pe insulă sub presiunea americană.

L. I. Brejnev, care a ajuns la putere în 1964, a condamnat comportamentul lui Hrușciov. A spus că a vrut să-i depășească pe americani și să-i țină sub amenințarea armei, dar în cele din urmă a calculat greșit și aproape a dus lumea la dezastru. Cât de mult a trebuit să lucreze mai târziu conducerea sovietică, a spus Brejnev, pentru a demonstra Statelor Unite că vrem cu adevărat pace. Această poziție a lui Brejnev poate fi explicată în mare măsură prin specificul schimbării liderilor sub regimul sovietic: fiecare nou lider politic a încercat să explice problemele acumulate prin greșelile predecesorului său. În general, nu se poate argumenta că vreuna dintre părți a apărut ca un câștigător clar din criza din Caraibe. Printre consecințele pozitive ale crizei, trebuie menționată conștientizarea reciprocă a pericolului unei confruntări nucleare și a unei curse nelimitate a înarmărilor, mai ales în absența unor comunicații fiabile și a altor mecanisme de rezolvare a situațiilor de criză. Cu toate acestea, acest pozitiv a fost, de fapt, ignorat în ultimii ani, când confruntarea dintre Rusia și Statele Unite a atins un nou nivel.

Lecții din istorie care nu au fost învățate (concluzie)

Filosoful german G. Hegel la începutul secolului al XIX-lea. a notat:

„experiența și istoria învață că popoarele și guvernele nu au învățat niciodată nimic din istorie și nu au acționat conform lecțiilor care s-ar putea desprinde din ea”.

Este greu să nu fii de acord cu această afirmație, deoarece experiența istorică arată că statele și popoarele au făcut adesea aceleași greșeli ca strămoșii lor. Nu e de mirare că unii filozofi și istoriografi cred că istoria se dezvoltă într-o spirală cu repetarea unor etape similare, dar nu identice, ale mișcării înainte. Criza din Caraibe din toamna anului 1962 a fost cea mai periculoasă din istoria Războiului Rece, când cele două superputeri - URSS și SUA erau foarte aproape de un război la scară largă cu folosirea armelor nucleare. După încheierea fazei acute a crizei în relațiile dintre URSS și SUA, a început un „dezgheț”, dar Războiul Rece nu s-a încheiat aici. S-a încheiat abia după prăbușirea Uniunii Sovietice. Emoțiile care au rămas în societatea americană după criza rachetelor cubaneze pot fi judecate, de exemplu, de filmul *Blast from the Past*, lansat în 1998. Potrivit complotului, o familie americană s-a ascuns într-un adăpost anti-bombă în 1962 și s-a închis acolo. timp de 35 de ani. Apoi au aflat cu surprindere și bucurie că „nu a existat nicio

explozie atomică”, și că membrii Biroului Politic al Comitetului Central al PCUS din 1991 au declarat pur și simplu că „se dau bătuți”. „Războiul Rece” este reprezentat aici de două motive principale: „a fost un pericol de moarte” și „Statele Unite au ieșit învingătoare”. La rândul său, interpretarea rusă modernă a crizei din Caraibe este în mare măsură caracterizată de manualul de istorie din 2009 (autori - O. V. Volobuev, S. V. Kuleshov). Criza din Caraibe este numită acolo „cel mai grav conflict de politică externă de după cel de-al Doilea Război Mondial”. Manualul spune că URSS, prin desfășurarea de rachete în Cuba, a vrut doar să oglindească agresiunea SUA împotriva poporului cubanez, iar criza s-a rezolvat datorită concesiunilor din partea URSS. După 60 de ani, Rusia și Statele Unite nu au devenit nici aliați, nici măcar parteneri cu drepturi depline. În 2019, Washington s-a retras oficial dintr-un tratat din perioada Războiului Rece care restricționa desfășurarea de rachete cu rază medie și mai scurtă. Lecțiile crizei din Caraibe, din păcate, au fost de mult uitate, iar astăzi auzim din nou declarații despre posibila utilizare a armelor nucleare, amenințări de la Washington de a lansa lovituri cu rachete împotriva Rusiei. Fiul lui N. S. Hrușciiov, istoricul Serghei Hrușciiov, care a trăit în Statele Unite și a predat la Universitatea Brown, a vorbit odată într-un interviu acordat Rossiyskaya Gazeta despre modul în care evenimentele crizei rachetelor din Cuba sunt prezentate în mediul academic american. În Statele Unite, în opinia sa, mitologia crizei încă există: o „putere bună” trebuie să iasă mereu învingătoare. Exact aceeași imagine, a spus el cu regret, se observă în Rusia.

Criza din Caraibe nu s-a încheiat cu un război nuclear doar pentru că părțile au dat dovadă de bun simț, capacitatea de a face compromisuri și de a negocia între ele. Rămâne întrebarea: vor da dovadă de bun simț actualii politicieni în cazul unei situații similare?

Sursa: <https://topwar.ru/203587-uroki-istorii-kotorye-nichemu-ne-uchat-karibskij-krizis-i-ego-posledstvija.html>

Euronaval 2022: BAE Systems lansează demonstratorul conceptului „Herne” XLAUV

Conceptul Herne XLAUV este construit în jurul unui set larg de capabilități pe care BAE Systems le dezvoltă și le-a demonstrat deja în alte produse, a declarat Andrew Carr, șeful departamentului de inginerie și tehnologie al companiei pentru domeniul subacvatic, pentru Naval News într-un interviu acordat emisiunii. „Ne-am uitat la spațiul de luptă subacvatic și la oportunitățile și amenințările emergente... și am văzut un decalaj în jurul acestei dimensiuni a platformei, așa că acesta este un demonstrator de concept pentru a prezenta abilitățile și inovația pe care le are

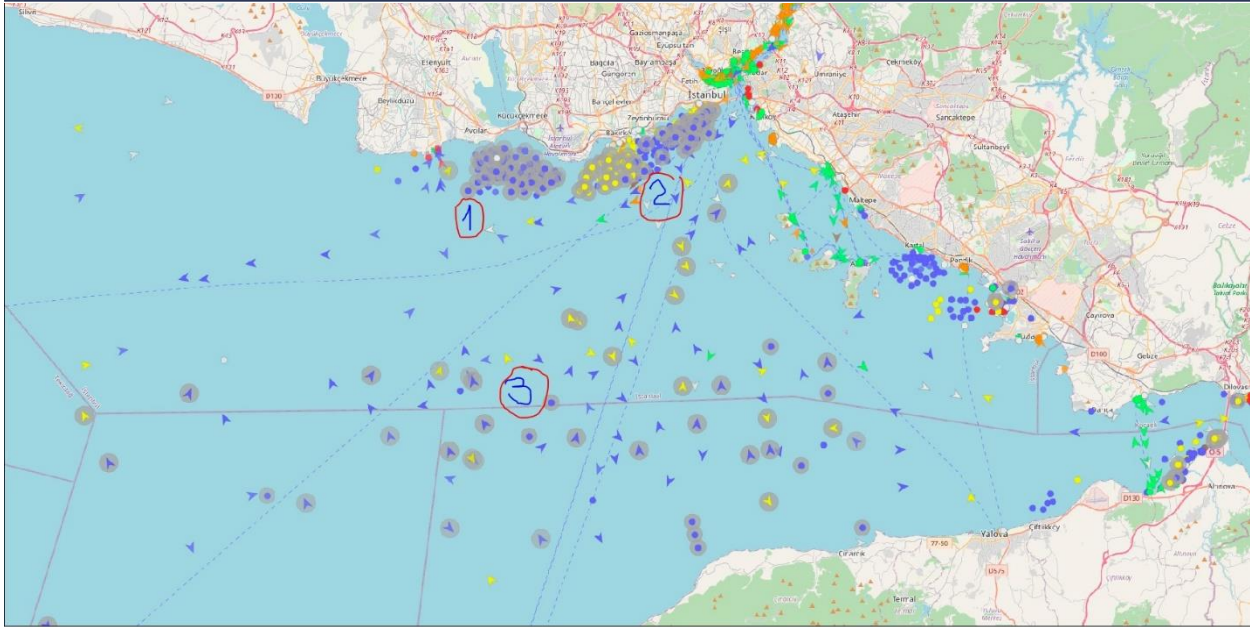
BAE Systems”. Andrew Carr, șeful departamentului de inginerie și tehnologie pentru domeniul subacvatic la BAE Systems Carr a evidențiat activitatea BAE Systems în autonomie, tehnologii de propulsie electrică, potriviri de senzori și sisteme de torpile. „Deci, este o „încheiere” să construim și să integrăm un design pentru ceea ce credem că va întâlni o piață globală.” Conceptul general de operațiuni al XLAUV include implementarea la nivel mondial, transportabilitatea, desfășurarea

la bordul unei platforme „gazdă”, rezistență lungă și capacitatea de a opera la adâncimi până la marginea platformei continentale, a explicat Carr. Sarcinile operaționale primare se concentrează pe misiuni de supraveghere, recunoaștere și urmărire, în special în circumstanțe în care un vehicul fără echipaj poate fi preferat față de o navă cu echipaj. XLAUV este conceput „mai mult în jurul operațiunilor ascunse, a fi ascuns și a putea rămâne la stație pentru o perioadă bună de timp”, a spus Carr. Aici, a remarcat el, XLAUV ar putea oferi o prezență mai mică, mai secretă, în comparație cu un submarin, de exemplu. Herne XLAUV Model la scară Herne XLAUV pe standul BAE Systems la Euronaval 2022 Având în vedere că platformele cu echipaj ar putea fi necesare și pentru alte misiuni, „XLAUV-urile pot fi mai disperate, funcționând în rețea, cu mai multe platforme în apă”, a adăugat Carr. Conceptul de design XLAUV și sarcinile sale utile și capacitățile sale de misiune au flexibilitatea de a fi adaptate pentru a satisface cerințele clienților, a explicat Carr. „[Herne] este adaptabil și adaptabil pentru a analiza tipurile de misiuni și oportunități pe care acești clienți ar putea dori să le atingă”, a spus el. „Dacă un client dorește o rezistență suplimentară sau o sarcină utilă mai mare, putem adapta designul într-un mod destul de simplu.” „Este într-adevăr despre adaptabilitate. Nu este un design fix. Este o capacitate pe care o putem oferi clienților, bazându-ne pe experiența noastră pentru a o adapta nevoilor lor”, a adăugat Carr. Sarcinile utile pe care le poate transporta XLAUV includ un sonar ușor remorcat, catarge și vehicule fără echipaj concepute pentru a desfășura sarcini de combatere a minelor. XLAUV ar putea, de asemenea, să desfășoare și să funcționeze ca o stație de trecere pentru vehicule fără echipaj care efectuează operațiuni pe fundul mării. BAE Systems vede XLAUV ca pe o platformă pentru viitor. „Avem un proiect preliminar. Înțelegem toate caracteristicile cheie. Înțelegem cum am face să o construim și să o acceptăm. Avem o strategie de construire”, a explicat Carr. „Avem designul într-un punct în care am fi capabili relativ rapid să construim și să integrăm produsul în câțiva ani.” Pentru următorii pași în dezvoltarea XLAUV, Carr a spus: „În acest moment, ne uităm la activitățile din calea critică, pentru a ne asigura că înțelegem mai în detaliu construcția și pentru a ne asigura că continuăm să analizăm oportunitățile și utilizarea de către clienți. cazuri care să ne ajute să rafinăm conceptul.” „Ne concentrăm pe autonomie”, a adăugat el. „Soluția autonomă este cheia acestui produs.”

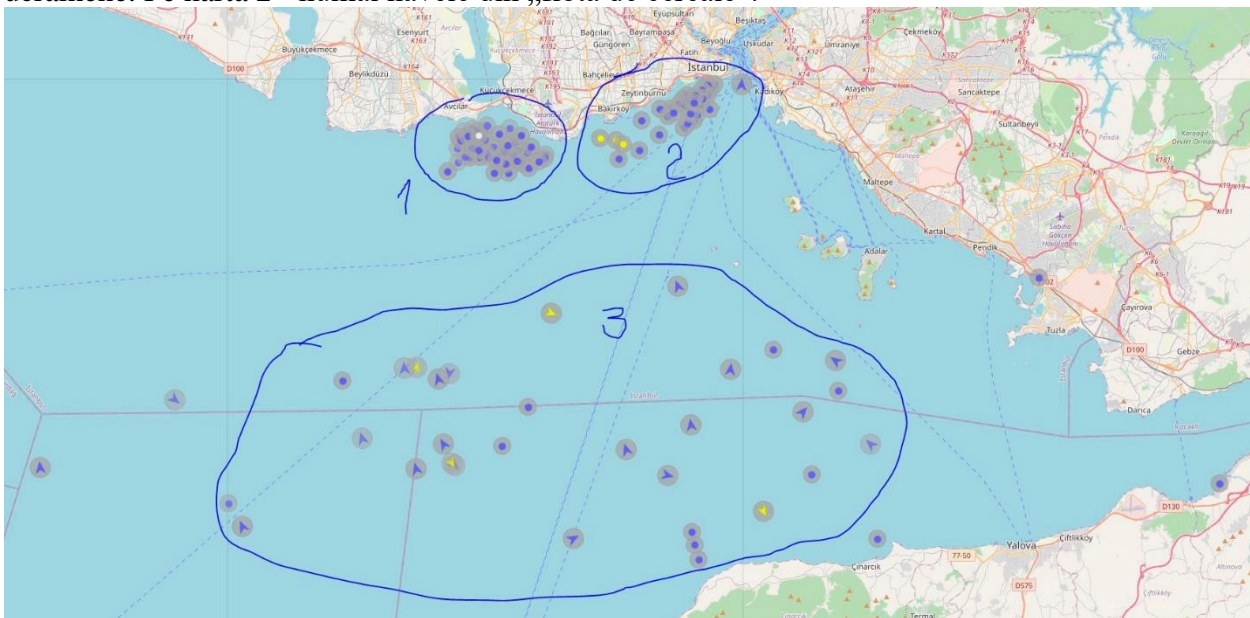
Sursa: <https://www.navalnews.com/event-news/euronaval-2022/2022/10/euronaval-2022-bae-systems-launches-herne-xlauv-concept-demonstrator/>

Acumulare fără precedent de nave la ancoraje în Marea Marmara sau modul în care reprezentanții Federației Ruse în SCC de la Istanbul perturbă aprovizionarea cu cereale ucrainene

În ultimele 2-3 săptămâni, în Marea Marmara s-a format o concentrație fără precedent de nave la ancoraje: acest lucru creează un pericol pentru transport maritim și a existat deja un caz de coliziune a navelor. Andriy Klymenko, șeful Grupului de Monitorizare al Institutului de Studii Strategice ale Mării Negre și redactor-șef al portalului BlackSeaNews, a relatat acest lucru pe pagina sa de Facebook: „Acesta este un post foarte important: este vorba despre modul în care reprezentanții Federației Ruse în CSC de la Istanbul perturbă aprovizionarea cu cereale ucrainene. O analiză detaliată va urma puțin mai târziu. Și acum despre schema de principiu. Am observat că în ultimele 2-3 săptămâni în Marea Marmara s-a format o acumulare fără precedent de nave la ancoraje (apropo, acest lucru reprezintă un pericol pentru transport maritim și avem deja un caz de coliziuni de nave). Se disting clar 3 locuri de parcare.

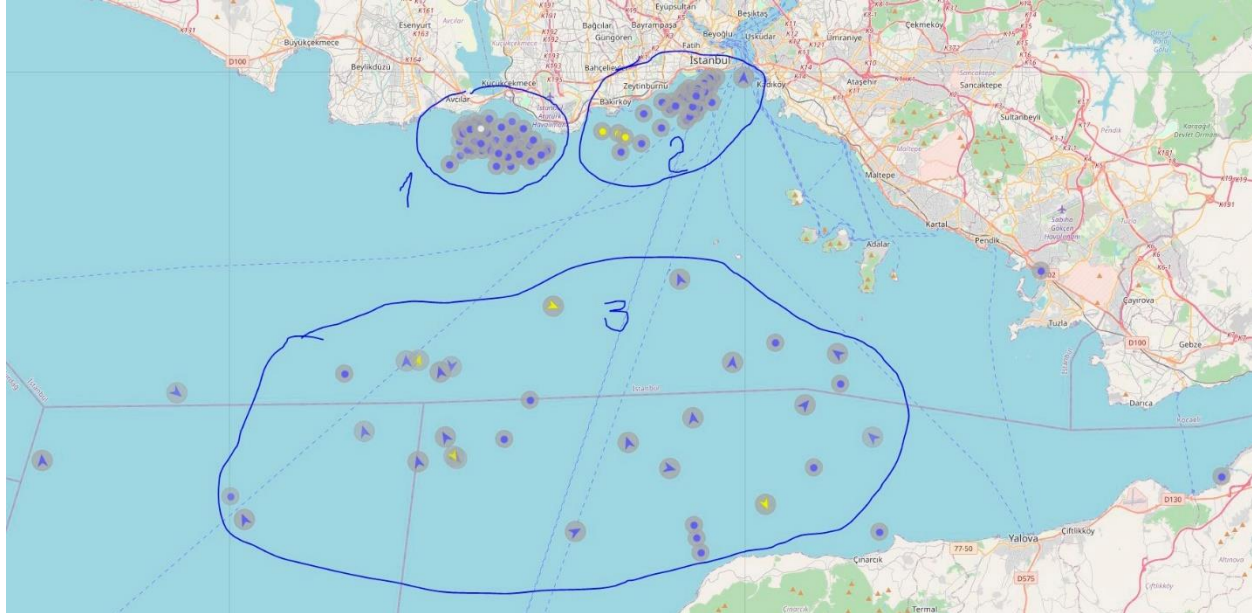
Navele marcate cu un cerc gri sunt, relativ vorbind, „flota de cereale” pentru exportul de cereale ucrainene. Pe harta 2 - numai navele din „flota de cereale”.

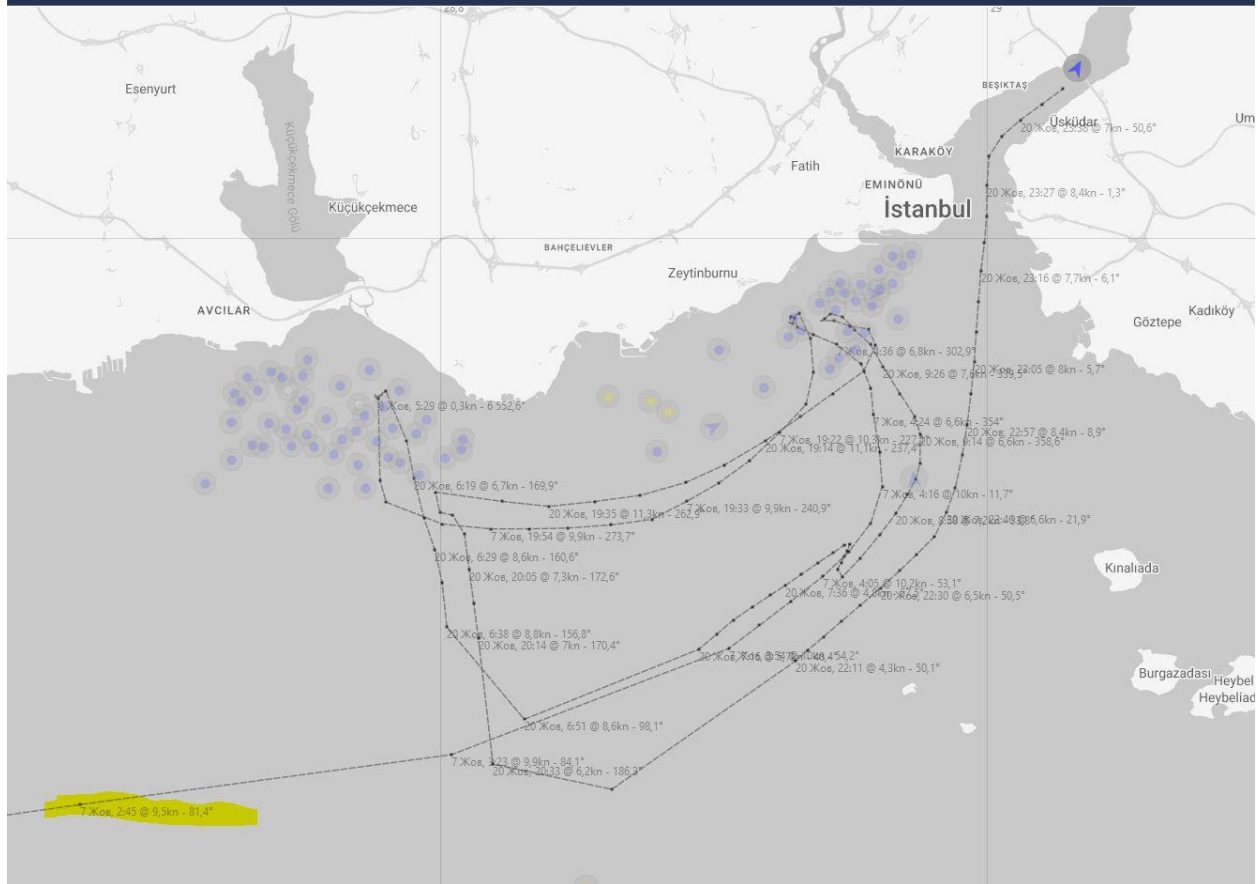
Districtul 1 și Districtul 2 sunt zonele de așteptare pentru inspecție ale centrului comun de coordonare (JCC), care include reprezentanți ai ONU, Turcia, Ucraina și Federația Rusă. Zona 3 este o zonă în care navele așteaptă de cele mai multe ori oportunitatea de a ancora în zonele 1 sau 2 pentru a lua la bord inspectori SCC „pe primul venit, primul servit”. Harta 3 este o Regiunea 1 separată. Harta 4 este Regiunea 2. Navele care au sosit din porturile ucrainene cu cereale la bord sunt marcate cu un marcaj galben.

Districtul 2 -- 27 de nave cu cereale ucrainene și 7 nave care merg în porturile ucrainene.

Districtul 3 -- 30 de nave cu cereale ucrainene, 3 nave către porturile ucrainene. Și acum ATENȚIE (scuze pentru capslock). Cât mai așteaptă? -- 8, 10, 12, 15 - NU ORE, CI ZILE... Harta 5 prezintă un traseu tipic de-a lungul Mării Marmara a uneia dintre nave care în prezent, la ora locală 23:53, pe 20.20.2022, trece prin Bosfor în direcția portului de Sud. Data sosirii sale la Marea Marmara din strâmtoarea Canakkale este evidențiată cu galben - 7 octombrie 2022.

13 zile de așteptare pentru inspecția SCC.” Grupul de monitorizare al Black Sea News și al Institutului de Studii Strategice ale Mării Negre consideră că motivul celor de mai sus este că reprezentanții Federației Ruse în CSC de la Istanbul perturbă în mod deliberat aprovizionarea cu cereale ucrainene. „Voi spune doar că întregul trafic de cereale depinde de starea de spirit a unuia dintre membrii grupului de inspectori (din ce țară e clar), de câte vase vrea să inspecteze pe zi. Și să adăugăm că acum orele de lumină devin din ce în ce mai scurte, și chiar și în Marea Marmara calmă sunt furtuni și ceață, când poți fi capricios și refuzi să ieși în mare cu o barcă”, scrie Andriy Klymenko. Pentru colegii din mass-media. Până acum, Grupul de Monitorizare al Știrilor Mării Negre și Institutul de Studii Strategice ale Mării Negre au spus totul și, din păcate, nu are încă ocazia fizică să adauge ceva. Va fi o analiză detaliată într-o zi sau două.

Sursa: <https://www.blackseanews.net/read/195795>